SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 9 FEBRUARI 1939

ZOU IK, OF ZOU IK NIET?

39

KOLKA
en de zingende wilg

EEN SPROOKJE UIT HET OUDE RUSLAND

OLKA woonde, samen met zijn ouden, blinden grootvader, in de hut van oom Petro. Kolka was jong, maar zwak. Zijn kleine handen waren blank en zacht, zijn schouders waren smal en teer en zijn haar was lichtblond en glanzend als zijde. Zo kwam het, dat zo min Kolka als zijn oude grootvader de zware arbeid op het land konden verrichten.

Oom Petro en de zijnen werkten hard, ze hadden stevige armen, door de zon gebruinde gezichten en grote magen. Als Petro, moe van het werken, 's avonds thuis kwam en Kolka en grootvader bij het vuur zag zitten, ergerde hij zich en kreeg berouw, dat hij de beide nietsnutters in huis had genomen. Ze aten immers uit de grote schotel mee, zonder er voor te werken! Vooral als in de winter, die zo eindeloos lang duurde, de stapel brandhout opraakte en de etensvoorraad in de schuur zienderogen slonk, maakte Petro zich boos. Dan sloeg hij soms plotseling de lepel met brij uit Kolka's hand, en gebood hem op te houden met eten en liever hout te gaan hakken....

Ook bij de dorpsjeugd had Kolka geen rust. „Goudhaartje!" riepen ze hem na en lachten hem uit. Want iedereen waardeerde slechts handenarbeid en wie geen stevige knuisten had, deugde voor niets. Alleen grootvader hield veel van Kolka, al kon hij den kleinen jongen niet helpen. 's Zomers was het leven beter, dan voelden ze geen koude in hun schamele, opgelapte kleren, zwierven door de steppen en aten wilde bessen. Grootvader sneed fluitjes van wilgetakjes, waar Kolka oude wijsjes op blies. Zodra de sneeuw was gesmolten, de milde wind door het jonge groen ruiste en de nachtegaal zijn lied liet horen, waren ze weer gelukkige mensen. En op een van deze dagen zei Kolka: „Grootvadertje, waarom zouden we eigenlijk naar huis terugkeren? Er zijn genoeg vruchten voor ons om te eten, en er is wel een holle boom om in te slapen. En als het winter wordt, trekken we naar de stad en leer ik een handwerk. Om bontsnijder of schoenlapper te worden, behoef ik geen sterke armen te hebben."

Er gleed een gelukkige glimlach over het verweerde gezicht van den ouden man, toen hij Kolka zo hoorde spreken. „O, Kolka, mijn jongen, wat is mij toch nog véél gebleven in deze wereld," zei hij zacht. „Al kan ik het niet zien, ik weet toch, dat boven mij de blauwe hemel is, ik voel de koesterende zonnestralen, ik hoor de vogels en ik ruik de bloemen. Hoeveel ziende mensen zijn niet blind en doof voor al de wonderen! En bovendien heb ik jou nog...."

Die dag trokken Kolka en zijn grootvader héél ver weg en 's avonds rustten ze op een leger van varens aan de voet van een wilg. De bladeren van de boom ruisten zo geheimzinnig en liefelijk, dat het wel leek of ze zongen.

„'t Is net of er een harp in de takken hangt," zei de oude man, „zo mooi klinkt het."

De volgende dag klom Kolka boven in de boom en brak een takje af, waarvan grootvader een fluitje sneed. En toen Kolka het aan de mond zette en er op blies, klonk

De volgende dag klom Kolka boven in de boom en brak een takje af....

4 0

er een wonderlijke melodie. De tonen die uit het fluitje vloeiden waren zo prachtig, dat zelfs de wilgeblaadjes stil bleven hangen, om beter te kunnen luisteren.

„Ach, als ik hoor spelen," zei grootvader, „dan is het alsof alle sombere en slechte gedachten uit m'n hart worden gebannen. Ik koester niet eens meer wrok tegen Petro, ik vind hem alleen maar dom."

En Kolka verging het niet anders. Zodra hij speelde, had hij slechts goede, verheven gedachten. Soms konden Kolka en zijn grootvader bedroefd zijn. Dat was, als hij de andere kant van het fluitje gebruikte, en daarom deed hij dat maar zelden. Spoedig ontdekten ze, dat het een toverfluit was. Ze konden er ieder dier uit het woud mee aanlokken, van de bontgekleurde vlinder en de in de lucht dansende libelle tot de grote zwarte beer en de giftige adder.

Toen besloten Kolka en zijn grootvader naar de stad te trekken, om daar met het wondere fluitspel hun brood te verdienen. Onderweg kwamen ze door een dorp, waar een bruiloft was en Kolka begon dadelijk te spelen. Hij deed het zo mooi, dat het geldstukken regende. En niemand zei iets van zijn blonde haren, toen hij zijn muts afzette. Voor het geld kochten grootvader en kleinzoon nu allereerst stevige, gevoerde laarzen en in het volgende dorp haalden ze weer zoveel op, dat ze een warme jas en muts konden kopen. Een dag later werden de gelapte broeken door nieuwe vervangen. Zo trok ons tweetal van het ene dorp naar het andere en dank zij het prachtige fluitspel, was de ontvangst overal even hartelijk. Ze verdienden veel geld en ze kregen zoveel te eten, dat Kolka langzaam aan sterk genoeg werd om anderen niet meer te vrezen. Niemand plaagde den knappen fluitspeler dan ook meer en grootvader, die zo mooi vertellen kon, was al even geliefd. Inmiddels was een nieuwe winter genaderd en kwamen Kolka en zijn grootvader in een stad aan. Van de mensen hoorden ze, dat het Moskou was.

Het duurde niet lang of Kolka was bekend in heel de Tsarenstad. Want 't was toch wel merkwaardig, dat deze fluitspeler zulke wondermooie wijsjes uit zijn fluit toverde, dat zelfs de honden hun geblaf staakten en de katten ophielden te miauwen.

Iedereen kreeg berouw over zijn slechte daden, zodra hij den jongen hoorde spelen en soms, als Kolka op het andere eind van zijn fluitje blies, konden de toehoorders wel huilen van verdriet. Van het vele geld, dat de blonde fluitspeler verdiende, gaf hij ook weer veel uit aan arme kinderen en zwervers. Want dan dacht hij aan de treurige behandeling, die hij zelf bij Petro had moeten ondergaan. Eindelijk was Kolka zo bekend geworden, dat ook de Tsaar over hem hoorde

....en Kolka's haar glansde als zilver.

spreken. De Tsaar zou juist trouwen en dus kon men aan het hof wel een goeden fluitspeler gebruiken, daar er vier dagen feest zou worden gevierd.

Kolka werd naar het paleis ontboden en natuurlijk ging grootvader mee.

Ze kregen allebei een blauw fluwelen broek, blauwe laarzen met kwastjes en mooie, geborduurde hemden. Grootvader waste en kamde zijn lange baard, tot alle vuil en stof er uit verdwenen was, en Kolka's haar glansde als zilver. Neen, niemand zou, toen ze de feestzaal binnenstapten, in hen de eenvoudige boeren hebben herkend. Toen Kolka speelde, werd het doodstil in de grote troonzaal. De kaarsen in de luchters schenen te sidderen en ademloos luisterden de honderden aanwezigen. De Tsaar bedacht onder het spelen, dat er nog vele gevangenen waren, die hij gratie moest verlenen en dat hij de armen van de stad koek en thee zou laten geven.

Tot diep in de nacht speelde Kolka, er werd gedanst en pret gemaakt, tot plotseling de Tsarina hem verzocht, nu ook eens iets droevigs te spelen. Kolka nam daarop het andere eind van zijn fluit in de mond. Bij de klagende tonen, die nu door de ruime feestzaal ruisten, moest je denken aan barre koude, aan de lange, donkere winter en aan allen, die ginds in de steppen leefden. Iedereen was aangedaan en de kok, die het fluitspel hoorde, vergat zelfs zout in de soep te doen.

Kolka had zoveel succes, dat hij ook na het feest in dienst van den Tsaar bleef.

Was de Tsaar terneergeslagen, dan speelde Kolka zijn vrolijke liedjes, was de Tsaar grimmig en boos, dan speelde Kolka, als bij toeval, op het andere eind van z'n fluit en het duurde dan niet lang, of de Tsaar had berouw over zijn driftbuien en wilde alles weer goedmaken. Zo werd Kolka een van 's keizers beste helpers. Hij was nu rijk en niet meer de kleine, tengere jongen, maar een stevige jongeman. Grootvader, hoewel nog ouder geworden, zag er nu ook veel beter uit. Wel bleef hij blind, maar uit zijn oude gezicht straalden geluk en tevredenheid.

Eens vroeg Kolka den Tsaar een week vrijaf. Hij liet een troïka (slede) met zilveren beslag voorkomen, legde er dikke berenvellen in, spande drie paarden met rinkelende bellen vóór de slede en pakte zijn grootvader lekker in. Toen reed het tweetal naar hun geboortedorp, waar niemand ze meer herkende.

Eerst toen Kolka zijn muts afnam en zijn blonde lokken zichtbaar werden, herkende men hem en ging er een kreet van verbazing op. Het was dus de arme, verwaarloosde Kolka van vroeger, die dáár in de weelderige slede zat!

Maar nog vóór de dorpelingen van hun verbazing waren bekomen, was Kolka alweer verdwenen. Het zilveren belgerinkel in de verte werd zwakker en zwakker....

Kolka keerde naar het hof terug en leefde daar met zijn grootvader nog lang en gelukkig. En is tegenwoordig eens een kind ondeugend of brutaal, dan zegt moeder nog altijd: „Pas maar op, wie geen eerbied voor de ouderdom heeft, zal het nóóit zo goed krijgen als Kolka!"

WILLY SCHERMELÉ

41

PRINS VALIANT
RIDDER ZONDER VREES
door HAROLD R. FOSTER

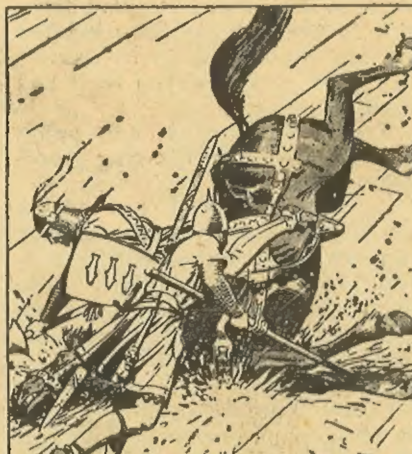

92

KITTY MUIS EN HAAR HOND

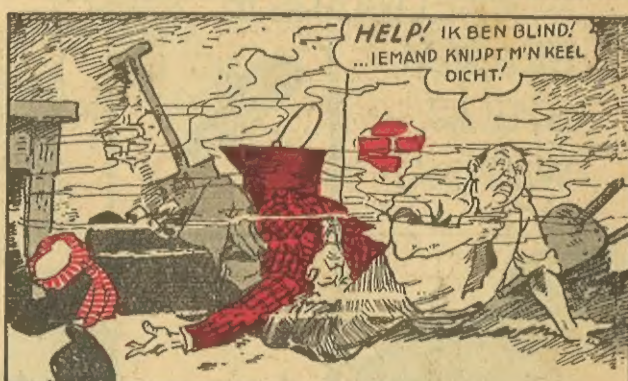
DOOR BRANDON WALSH

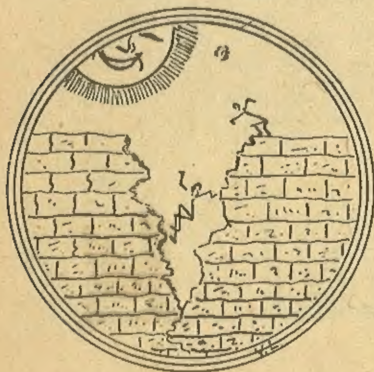
BONT ALLERLEI

10-VISSENPUZZLE

Wat heeft dat meisje al veel gevangen, hè? Tien vissen! Tien? zul je vragen. En ik tel er maar negen!

Ja! Dat is zo. Maar je kunt de naam van de tiende vis vinden door al deze namen goed onder elkaar te schrijven. Bijvoorbeeld die a uit het woordje zalm hoort niet onder de s, maar onder de k van het woordje snoek. En die b uit het woordje bot hoort niet onder .... maar wacht eens, wij verklappen veel te veel. Nou jullie, hoor!

SPREEKWOORDENREBUS 24

Kennen jullie 't spreekwoord, dat hier wordt afgebeeld? Even goed nadenken!

WAAR ZIT DAT VIERKANT?

In dit grote vierkant bevindt zich nog een kleiner vierkant, bestaande uit in totaal 9 vakjes. Wanneer men de getallen van dit vierkantje horizontaal, verticaal of diagonaal optelt, komt men steeds aan 81. Kunnen jullie dat vierkantje vinden?

39	30	14	35	29	16
32	20	25	11	13	31
24	30	33	18	28	36
26	15	27	39	35	16
12	36	21	24	15	21
39	22	18	17	31	32

Oplossingen vorig nummer

SNELTEKENEN

WAT LEEST DEZE HEER?

De volgende woorden werden gevraagd:

Op de linkerbladzijde: 1. kat; 2. ree; 3 ave; 4 Nijl; 5 tam.

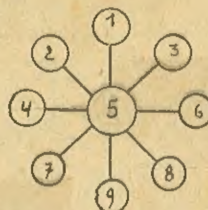
Op de rechterbladzijde: tak; eer; Eva; lijn; mat.

De beginletters van de woorden op de linkerbladzijde, zowel als de eindletters van de woorden op de rechterbladzijde, geven nu te lezen: KRANT.

SPREEKWOORDENREBUS 23

Boter bij de vis

CIJFERPUZZLE

SCHEPENPUZZELTJE

ONS·KNUTSELCLUBJE· WIG EN WAM HELPEN. JULLIE

ALLEMAAL 'N EIGEN AUTO? KIJK EENS, HOE EENVOUDIG HET IS! ~ ~ ~

HAAL DE BODEM UIT 'N LUCIFERS-DOOSJE EN PLOOI DE KANTEN ALDUS

KNIP EEN STUK STEVIG PAPIER IN DEZE VORM

'N ANDER STUKJE

DIE DRIEHOEK STEEK JE WEER IN 'T OMHULSEL

PLAK DIT OVER 'T. DOOSJE HEEN

DRIE WIELETJES UIT KARTON. TWEE VÓÓR, ÉÉN ACHTER.

EEN SCHIJFJE KURK AAN ELKE KANT VAN 'T ACHTERWIEL.

NOG 'N IJZERDRAADJE VOORAAN EN HIER IS

ONZE DRIEWIELER.

J. G. CONE

DE VIER HONDEN

Ja, inderdaad, dit zijn er maar twee. En ik laat het aan jullie over er vier van te maken. Wat je mag doen? Alleen dit: Vier rechte of gebogen lijntjes aan de tekening toevoegen. Je kunt toch allemaal 'n lijntje trekken, of niet? Wanneer jullie die vier lijntjes zetten wáár ze móéten staan, krijgen jullie niet twee maar vier honden! Doen jullie je best. Volgende week zien jullie wel hoe 't moet!

JAMPOTPUZZLE

Moeder heeft vier potjes jam klaar gemaakt en er voor alle voorzorg etiketten opgeplakt.

Moeder was erg bijziende en had haar bril vergeten en zo heeft ze de letters van elk woordje aardig door elkaar gehaspeld. Kunnen jullie dat weer in orde maken en lezen wat er op elke pot jam staat?

VAN WIE IS DAT SPEELGOED? Hier zijn vier kindertjes, die 't erg benauwd hebben. Ze waren leuk aan 't spelen en zijn hun speelgoed kwijt. Waarmee speelden A? B? C? D? Zoeken jullie eens, of jullie 't juiste stuk speelgoed weer bij 't kind kunnen brengen, dat ermee heeft gespeeld!

STOUTE POES!

Poesje krijgt grif
elke morgen
Van Mimi een kopje
melk.
Poesje lust dat; wis en zeker
Is ons poesj' erop gesteld.

Zelfs geen druppel blijft er over,
Poesje houdt van: ruim maar op.
En haar fijne rode liktong
Schuurt de bodem van de kop.

Toen Mimi het kopje vulde
Van die zoete kleine poes,
Strekte 't poesje snel haar
klauwtjes,
Gaf Mimi zó'n kras, pardoes.

Mimi schrok, dat kun je denken.
Loon jij zo het goed met kwaad?
Stoute poes, ik zal je leren
Dat je voortaan 't krassen laat.

Poes heeft dus geen melk gekregen,
Klagend loopt ze Mimi na.
Ja, zo gaat het: wie 't té bont
maakt,
Die betaalt ook zélf de scha.

VALLY

45

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLENCLUB

BEKLADT DE BOEL!

46

